

πρέπει νὰ ἔχῃ ψυχὴν, δηλαδὴ πρέπει νὰ νοῆ, νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ πάσῃ, κατέχων συγχρόνως τὴν δύναμιν τοῦ ἐκφράζειν τὰ νοήματα, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη τοῦ δι' εἰκόνων καὶ συμβόλων ἐν ῥυθμῷ καὶ μεγέθει. Πᾶσα στιχογραφία, ἔξω τοῦ κύκλου τούτου, δύναιται νὰ εὐχαριστῇ τὰ ὦτα, δύναιται νὰ γαργαλίζῃ τὰ νεῦρα, δύναιται καὶ τὰ δάκρυα ἀκόμῃ νὰ ἀποσπᾷ, ἀλλὰ δὲν εἶνε ποίησις. Εὐτυχῶς ἐντὸς τῶν στίχων τοῦ κ. Ταγκοπούλου ὑπολανθάνει ψυχὴ τις. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι οἱ ωραιότεροι στίχοι τῆς μικρᾶς συλλογῆς, οἱ ἐκ γνησιωτέρας ποιήσεως πεπλεγμένοι ὄχι μόνον δὲν εἶνε οἱ εὐθυμοί, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἶνε ἐκεῖνοι ἐν οἷς ὑποδηλοῦται ἡ ἰδέα τῆς συμφορᾶς, τοῦ νεκροταφείου, τοῦ θανάτου. Αἱ τρεῖς στροφαὶ τοῦ προλόγου τοῦ ἔχουν πολλὴν ἑκφρασιν, καὶ μοῦ ἐνθυμίζουν τὸ ἶον τοῦ γάλλου ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς μόνην χάριν ἐζήτει ὀλίγην χλόην διὰ νὰ κρυφθῇ. Λαίπὸν ἡ τελικὴ ἰδέα τοῦ ποιητοῦ εἰς τὰς στροφὰς ταύτας εἶνε ὅτι οἱ στίχοι του

Φτωχοὶ καὶ ντροπαλοὶ
Λίγον καιρὸ θά ζήσουν.

Ἐκ τῆς «Εὐτυχίας», ἡ ὁποία εἶνε σωστὸν ποίημα μὲ κάποιον βάθος καὶ μὲ νόημα, μανθάνω — ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶνε νέον τὸ μάθημα --

Γιὰ νὰ νοιώσῃς τὴ χαρὰ καθὼς ποθεῖς
Πρέπει πρῶτα συμφοραῖς νὰ δοκιμάσῃς.

Τὸ κάλλιστον δὲ ποίημα τὸ γεγραμμένον μὲ καλλιτεχνικὴν λεπτότητα καὶ φανερῶν ἀληθινὸν πόνον, εἶνε τὸ εἰς τὸν τραγικῶς ἀποθανόντα ἀδελφόν του :

Οἱ στίχοι αὐτοὶ τὸν πόνο μου δὲ λένε!...

Βαθειά, μέσα 'ς τὰ στήθεά μου, φωλιάζει
Τραγοῦδι θλιβερό, φαρμακεμένο,
Ποῦ τ' ἄμωιρο, σὰν ὄρνιο τὰ σπαράζει
Καὶ κλαίει τῇ συμφορᾷ μου ἀγριεμένο.

Τραγοῦδι ποῦ τὸ Χάρο ἔχει πατέρα
Σ' ἀχεῖλί μου ποτὲ δὲν ἀναβαίνει
Θερίο ὅπου δὲ ζῇ 'ς αὐτὴ τῇ σφαῖρα

Κ' αἰώνια ἐκεῖ θαμμένο θεὸ νὰ μένῃ!
Κι' ἂν κάποτε τ' ἀχελί μου ξεχνάῃ
Καὶ κάνει πῶς σιγὰ σιγὰ τ' ἀρχίζει,
Σὲ δάκρυα εὐθὺς αὐτὸ ξεσπάει!...

Αὐτὸ 'νε τὸ τραγοῦδι ποῦ σ' ἀξίζει!

Προτιμότερον θὰ ἦτον ἂν ὁ ποιητὴς εἰς τὰς 46 μόνον σελίδας τοῦ βιβλίου του παρέθετον ἐπαρκέστερον ἀριθμὸν ποιημάτων ὡς τὰ ἀνωτέρω, παραλείπων ἄλλα τινὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν θέσιν των εἰς ἐφημερίδας, ἀλλ' ὄχι εἰς βιβλίον. Οἱ « Πρῶτοι στίχοι » εἶνε δεῖγματα μόνον διὰ νὰ πεισθῶμεν ὅτι ὁ ποιητὴς ἤμπορεῖ νὰ μᾶς προμηθεύσῃ βραδύτερον ὑφάσματα ἄξια τῆς Τέχνης.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Σ' ἀγάπησα καὶ πῶς θὰ ζῶ εἶχα κρυφὴν ἐλπίδα,
Κ' ἐγὼ μιὰ ἡμέρα μὲ ζῶν 'ς τὰ μάτια μου δὲν εἶδα.

Ὅσαις φοραῖς τὰ μάτια μου σ' ἐσένανε γυρίσω,
Τόσο φαρμάκι καὶ φωτιά 'ς τὰ στήθια θὰ γροικίσω.

Πῶς μὲ μισεῖς μοῦ εἶπανε πρὶν σὲ γνωρίσω ἀκόμῃ,
Κ' εἶπα σὰν ὅτ' ἡ τὸ πόνο μου ἴσως ἀλλάξῃ γνώμῃ.

Τὴ μάννα σου τὴ ῥώτησα νὰ ἰδῶ τὶ λέει γιὰ σένα,
Καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἐσὺ ἦσουν α ἢ πειδὸ σκληρὴ τῆς γέννα.

Ὅσαις φοραῖς ἐρώτησα τὰ μάτια σου μὲ πόνο,
Μοῦ εἶπαν χαρὰ μὴν καρτερῆς παρὰ λαχτάρια μόνο.

Διαβατικὰ 'ς τὸν οὐρανὸ περνοῦν τὰ περιστέρια,
Ἔτσι μὲ λύπη ἢ ἡμέραις μου περνοῦν 'ς τὰ δυό σου χέρια.

Ἐγὼ μ' ἀγάπῃ 'ς τὴν καρδίᾳ καὶ σὺ μὲ τὴ σκληρότῃ,
Θεὸ νὰ περάσουμε πικρὴ καὶ παιδευμένη νειότη.

Ζάκυνθος

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

